

TUŽEBNÉ POBOŽNĚ UMÍRAJÍCÍHO MELANKOLIE (Druhý díl) Česká mariánská muzika 59

Což nad věk náš bíd - něj - ší - ho? Což na - lé - zám psot - něj - ší - ho?

Ži - vot lid - ský sa - ma mar - nost, všec - ko, co v něm, pou - há mar - nost.

<p>1. Což nad věk náš bídnejšího?
Což nalézám psotnějšího?
Život lidský sama marnost,
všecko, co v něm, pouhá marnost.</p> <p>2. Ó duše má, což teď vězíš?
Proč odtud rychle neběžíš?
Což po všem, jenž na čas trvá
a na věky nevytrvá!</p> <p>3. Jako jelinek zahřelý,
jehož prorazily střely,
přes pole skáče, pospichá,
po čerstvé studánce vzdychá:</p> <p>4. tak, ó Bože, ženu k tobě,
chtěje všecek tunout v tobě.
Ach, vyskytůj se, rosičko,
z nebeské studně vodičko!</p> <p>5. Ve dne, v noci, v každé době
za chléb беру slzy k sobě,
slyše vysmíváčka mého:
»Kdež pak Pán Bůh srdce tvého?«</p> | <p>6. To trpět budeš, Ježíši,
mé outočiště, Ježíši?
Nezahanbíš nepřátele,
nevysvobodíš přítele?</p> <p>7. Ach stírej, Pane, běžící
slzy po tváři plačící,
vyved' z světa plačtivého,
přived' do království tvého.</p> <p>8. K tobě, k tobě vzdychám, nebe,
jsouce vždy žádostiv tebe,
z drahých perel vystavené,
v zlatě, stříbře postavené.</p> <p>9. Mějte se dobře, přátelé,
již jsem přemoh nepřátelé:
k svadbě kráčím nebešťanův,
nebeských věčných měšťanův.</p> <p>10. Ach svadba, pravé veselí!
Ach bez zármutku veselí!
Již smrt víc není ukrutná,
anobřž všecka jest chutná.</p> <p>11. Jest, ach, jest smrt vskutku chutná,
nejsouc vícejí ukrutná,
když jest začátek spasení,
věčného v nebi bydlení.</p> |
|--|---|